

MICALET TEATRE

Nit d'encanteris

Teresa Broseta

Il·lustracions de Toni Cabo

ESCENA 1

(Comença a sonar una música de por. S'obri el teló i ens trobem en una clariana enmig del bosc, il·luminada per la llum de la lluna. L'escena està buida. Calla la música i se sent la remor del vent entre les fulles i les veus de les aus de la nit. Entren lentament per l'esquerra TINA i PAU, en pijama i sabatilles d'estar per casa i cadascun amb una motxilleta penjada a l'esquena.)

TINA. *(Feliç, avançant cap al centre.)* Ací és! Precisament ací! En esta clariana tan redoneta i tan rebonica... Ho veus, Pau, com l'he encertada?

I tu que no et fiaves ni un pèl de mi!

PAU. *(Sense moure's.)* I no em fie encara.

TINA. *(Indignada.)* Què dius? Això per què?

PAU. Perquè no ho veig clar. Com saps que este és el lloc exacte?

TINA. (*Fa un esforç per parlar amb calma, però va enfadant-se a poc a poc.*) Ho sé perquè m'he passat l'estiu amb el nas soterrat en els llibres de la biblioteca. I no en eixos plens de dibuixets que t'agraden tant, sinó en uns totxos de l'any de la picor, plenets de lletres i de pols. Sobretot de pols. Ausades que he esternudat i he tossit! I tot perquè, ara, el senyoret diga que no ho veu clar. Té nassos la cosa!

PAU. No t'enfades, Tina, per favor! Jo no dic que no hages fet un bon treball, però, però...

TINA. (*Mossegant les paraules.*) Però què?

PAU. (*Dubtant.*) Però en el bosc hi ha un fum de clarianes igualetes que esta. Igual de redones, igual de netes... Com saps que esta és la bona? (*TINA fa uns passos cap a ell. Cobrint-se el cap amb els braços.*) No em pegues, per favor!

TINA. (*Indignada.*) Quan t'he pegat jo, tros d'animal? Eh? Quan? (*PAU calla.*) Ho veus? Mai de la vida! O què?

PAU. (*Tartamudejant.*) Dona, aquella vegada que... I aquella altra que... que...

TINA. (*Furiosa.*) Que què?

PAU. (*Acovardit.*) Res, res. Mai de la vida. No m'has pegat mai de la vida!

TINA. (*Satisfeta.*) Això està millor. (*Regira la motxilla i trau un mòbil.*) Mira!

PAU. (*Amb la boca oberta.*) Bufa! Li has furtat el mòbil a la iaia... Que fort!

TINA. No li he furtat res a ningú, no digues barbaritats. És un préstec que m'ha fet.

PAU. Sense saber-ho.

TINA. D'acord, sense saber-ho, però un préstec al cap i a la fi. Total, a ella no li fa falta per a dormir. A tu i a mi, en canvi, ens feia molta falta el GPS... (*Ficant-li el mòbil pel nas.*) Ho veus ara, com sé que estem en el lloc correcte?

PAU. No veig res, però té igual. Si tu dius que és el lloc correcte, és que és el lloc correcte.

TINA. (*Encantada.*) Ara comences a parlar amb trellat!

PAU. I si és el lloc correcte...

TINA. Què?

PAU. (*Tremolant.*) Que em cague de por, Tina!

TINA. (*Burleta.*) Poregós i cul cagat, bona companyia m'he buscat!

PAU. No rigues, no, que és veritat! I tu també tens por, encara que no ho digues...

TINA. Jo? Jo estic emocionada, impacient, nerviosa... això sí! Però, de por, no en tinc ni un bri!
No veus que conec la millor defensa possible
contra bruixes i bruixots?

PAU. (*Dubtós.*) El romer? No sé jo si...

TINA. Què diuen els llibres, eh? Què t'he dit que
diuen? (*Molt solemne.*)

Qui porte romer
que no es preocupe,
que als bruixots i bruixes
els serà invisible.

PAU. M'ho has dit mil vegades, sí, però ací estem,
en pijama i sense romer!

TINA. Tu no tens olfacte, veritat? (*PAU ensuma i
nega amb el cap.*) Tot el bosc està ple de romer,
cap de suro, i encara falta mitja hora per a les
dotze de la nit. Temps de sobra per fer-nos un
ram que ens faça invisibles als seus ulls!

PAU. Si tu ho dius... Anem per ell, que em quedaré
molt més tranquil.

TINA. Ausades que eres impacient! Anem, enca-
ra que només siga perquè deixes de posar-me
el cap com un tambor... (*Assenyalant cap a la
dreta.*) Per allà!

PAU. Per on siga, però anem!

(TINA i PAU ixen per la dreta. L'escena queda buida un moment. Entren per l'esquerra la MAGA BALDRAGA i la BRUIXA MADUIXA, cadascuna amb la seua granera.)

ESCENA 2

BALDRAGA. (*Agarrant-se el cap amb la mà lliure, enfadada.*) No torne a volar amb tu, Maduixa, que ho sàpies! Paraula de Maga Baldraga! Ha anat d'un pèl que no ens matàrem amb la granera, com si fórem un parell de principiants. Quina vergonya!

MADUIXA. (*Amb la mà als renyons, queixosa.*) Escolta, tu, que no ho he fet a posta! Si la Bruixa Major ens deixara aterrar al mig de la clariana, no passarien estes coses... Però a la senyora no li dona la gana, vaja vosté a saber per què, i ens toca fer uns aterratges que... que...

BALDRAGA. (*Riu.*) Que no saps fer, m'ha quedat claríssim! Però no és una mania de la Bruixa Major, bonica. És una qüestió de seguretat

bàsica. Si aterràrem com tu vols, enmig de la clariana, ens podria veure qualsevol.

MADUIXA. (*Riu.*) Sí, dona! Quines coses dius, Baldraga... Qui vols que vaja bambant pel món enmig de la foscor i a estes hores de la nit?

BALDRAGA. (*Espantada de sobte, comença a agranar a tota velocitat.*) Per tots els calders de l'inframón! A estes hores!

MADUIXA. Què?

BALDRAGA. Que estan a punt de tocar les dotze, redimonis, i encara tenim la faena sense fer! Agrana, Bruixa Maduixa, agrana!

MADUIXA. (*Agranant sense ganes.*) És que sempre ens toca a tu i a mi...

BALDRAGA. Calla i agrana! Si arriba la Bruixa Major i la clariana està sense agranar, es posarà com un basilisc i ens transformarà en... en... Ves a saber en què! En gripaus, en aranyes o en alguna cosa pitjor!

MADUIXA. (*Estremida.*) En aranyes no, per favor, que em posen els pèls de punta!

BALDRAGA. (*Indignada.*) Què? Però tu què eres, una bruixa com cal o la fada de la primavera? On s'ha vist una bruixa amb por de les aranyes?

MADUIXA. (*Tristíssima.*) Ai, si fora només de les aranyes...

BALDRAGA. (*Bocabadada.*) No em digues que hi ha més coses que et fan por!

MADUIXA. Por, fàstic... Jo què sé! El cas és que no puc amb les aranyes, ni amb els cucs, ni amb les ratespenades, ni...

BALDRAGA. (*Horroritzada.*) Prou! Calla, que no vull saber-ho!

MADUIXA. Però si és la veritat...

BALDRAGA. (*Com abans.*) Xica, calla!

MADUIXA. Però...

BALDRAGA. Però res! No veus que si et senten parlar així et faran fora de la Comunitat del Mal i hauràs de viure com una persona normal? (*Amb molt de fàstic.*) Com una persona normal!

MADUIXA. (*Somiadora.*) Ai! Com una persona normal... No cregues que sona tan malament...

BALDRAGA. (*Estremida.*) Calla, boja! Calla i agrana!

MADUIXA. (*Deixant d'agranar.*) Si ja no queda ni un bri de pols, Baldraga!

BALDRAGA. (*Deixant d'agranar.*) És veritat. La Bruixa Major no tindrà queixa de nosaltres. I encara ens han sobrat uns minuts!

MADUIXA. (*Amollant la granera en terra.*) Que em venen de meravella, perquè m'estic pixant. Són els nervis, saps? És posar-me nerviosa i entrar-me una pixera que no m'aguante.

BALDRAGA. (*Deixant la granera recolzada contra un arbre.*) Ves i no tardes.

MADUIXA. (*Dolça.*) Baldraga, Baldragueta... Vinga, acompanya'm...

BALDRAGA. (*Burleta.*) Què passa? Que no saps pixar a soletes, reina?

MADUIXA. (*Riu.*) Tindria gràcia! Però és perquè vigiles que no se m'acoste una aranya quan estiga despistada...

BALDRAGA. (*Indignada.*) Torna-li la trompa al xic!

MADUIXA. (*Encreuant les cames.*) Vinga, que em pixe de veritat, Baldraga. No voldràs fer-me quedar malament davant de la Bruixa Major, veritat?

BALDRAGA. (*Com abans.*) Mare meua! Anem, tira. Però alça primer eixa granera, que com la veja per terra la Bruixa Major se't menjarà per un garró.

MADUIXA. (*Obeint, sense deixar d'encreuar les cames.*) Ai, que em pixe, que em pixe...

BALDRAGA. (*Espentant-la cap a l'esquerra.*) Au, anem, cap de suro, que encara em veig canviant-te els bolquers enmig de l'assemblea...

MADUIXA. (*Eixint.*) Ai, ai, ai!

BALDRAGA. (*Eixint.*) Passa!

*(MADUIXA i BALDRAGA ixen per l'esquerra.
L'escena queda buida un moment. Aleshores
se sent un gran colp per la dreta, acompanyat
d'uns sorolls metàl·lics i pels crits desesperats
del BRUIXOT PEBROT.)*